

Sygnatura akt IV Ka 673/22

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 września 2022 r.

4. Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

6. Przewodniczący:

7. SSO Agnieszka Połyniak (spr.)

8. Sędziowie:

9. SO Waldemar Majka,

10. SO Sylwana Wirth – Bzunek

12. Protokolant:

13. Magdalena Telesz

przy udziale Eligiusza Wnuka Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2022 r.

14. sprawy J.G.

15. syna M. i H. z domu L.

16. urodzonego (...) w K.

17. oskarżonego z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., art. 190 § 1 k.k., art. 200 § 3 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

18. na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego i pełnomocnika małoletniego oskarżyciela posiłkowego K.P.

19. od wyroku Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie

20. z dnia 11 kwietnia 2022 r. sygnatura akt II K 686/21

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że :

1. wymiar kary orzeczonej w punkcie I jego części dyspozycyjnej obniża do 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, stwierdzając jednocześnie, że kara łączna orzeczona w punkcie V części dyspozytywnej, jak również związane z nią rozstrzygnięcie z punktu VIII utraciły moc;

2. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk łączy orzeczone wobec oskarżonego jednostkowe kary pozbawienia wolności w punkcie II, III i IV części dyspozytywnej oraz w punkcie I. 1 niniejszego wyroku i wymierza karę łączną 6 (sześciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, przy czym na podstawie art. 62 kk orzeka, iż kara łączna winna być wykonywana w zakładzie karnym, w

którym realizowany jest system terapeutyczny właściwy dla skazanych za przestępstwa określone w art. 200 § 1 i 3 kk popełnione w związku z zaburzeniami preferencji seksualnej;

3. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od 24 sierpnia 2021 roku godzina 9:45 do 12 września 2022 roku;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. W. z Kancelarii Adwokackiej w D. 516,60 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego udzielonej małoletniemu oskarżycielowi posiłkowemu T. K. z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. C. z Kancelarii Adwokackiej w D. 516,60 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego udzielonej małoletniemu oskarżycielowi posiłkowemu K. P.z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

V. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym, zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 673/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie z 11 kwietnia 2022r., sygn.akt II K 686/21			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			

# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	J.G.	uprzednia karalność oskarżonego za przestępstwa innego rodzaju aniżeli	karta karna	k. 758 - 759

		stanowiące przedmiot niniejszego postępowania		
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1	karta karna	dokument stwierdzający okoliczności niekwestionowane przez strony		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)				

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>obrońca oskarżonego zarzucając obrazę art. 438 pkt 4 k.p.k. podniósł rażącą niewspółmierność wymierzonych oskarżonemu kar jednostkowych w pkt I i III oraz kary łącznej orzeczonej w punkcie V części dyspozytywnej wyroku wynikającą z nadania nadmiernego znaczenia dotychczasowej karalności oskarżonego podczas gdy J. G. nie był dotychczas karany za przestępstwa przeciwko wolności oraz za przestępstwa przeciwko wolności seksualnej i obyczajności oraz nienależyte uwzględnienie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>postaci form czynności sprawczych przestępstw przypisanych oskarżonemu w pkt I i III wyroku, które miały postać "innych czynności seksualnych" i które nadto w stosunku do małoletniego K.P.odbywały się za jego zgodą</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Apelacja obrońcy okazała się skuteczna jedyna w tej części, w której formułując zarzut, argumentował, iż nazbyt pobieżnie ocenił Sąd Rejonowy sposób zachowania J.G.w stosunku do każdego z małoletnich pokrzywdzonych, co skutkowało wymierzeniem mu za oba przypisane czyny kar w tej samej wysokości. Tylko ten argument uznać należało za mający uzasadnione podstawy i tym samym rzutujący na konieczność miarkowania kar indywidualnie w zakresie każdego z tych występków.</p>				

Zarzut w pozostałej części, jak też jego uzasadnienie nie są trafne i jako takie nie mogły mieć wpływu na wynik postępowania odwoławczego.

W pierwszej kolejności wskazać zatem należy, że ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji nie są kwestionowane, a Sąd odwoławczy, dokonując kontroli instancyjnej, nie stwierdził, by ujawniły się jakiegokolwiek wątpliwości, czy zastrzeżenia w tej mierze. Tym samym ustalone zachowania J. G., które podejmował we wskazanych okresach, najpierw w stosunku do K.P., a następnie T. K. miały miejsce, a przy tym istotnie były one różne.

Zebrany materiał dowodowy potwierdza, że w obu przypadkach oskarżony całował pokrzywdzonych w usta i wkładał im swój język do ust oraz dotykał w miejsca intymne, Jakkolwiek już samo to stanowi o tym, że wyczerpał ustawowe znamiona występku

z art. 200§1 k.k., to jednakże w stosunku do T. K. innych czynności, naruszających sferę seksualności chłopca i jego wolność seksualną, nie podejmował. Nie próbował przy tym "przełamać" oporu małoletniego, który nie wyrażał zgody na takie zachowania. To w przypadku K. P. nie tylko całował go i dotykał, ale nadto podejmował działania, które daleko dalej i "brutalnej" ingerowały w sferę seksualności chłopca. Odbił z nim jednokrotnie stosunek oralny, a także lizał go po członku, czy ocierając się o nogi pokrzywdzonego, doprowadził się do zaspokojenia seksualnego. Tym samym dopuszczał się nie tylko tzw. "innych czynności seksualnych", które niewątpliwie obejmują sytuacje, w których sprawca, zmierzając do pobudzenia lub zaspokojenia swojego popędu, nie tylko dotykał narządów płciowych pokrzywdzonego (choćby przez bieliznę, czy odzież), lecz podejmował

również inne
czynności w
zestąpieniu z jego
ciałem (np.
pieszczoty,
pocałunki). Jeśli przy
tym uwzględnić, że
przez obcowanie
płciowe
(penalizowane
normą art. 200§1
k.k.) należy
rozumieć stosunki
płciowe
heteroseksualne i
homoseksualne oraz
czynności seksualne
uważane
powszechnie za
surogat
spółkowania, takie
jak stosunki analne
lub oralne, to taka
sytuacja z udziałem
tego małoletniego
miała miejsce. Nie
jest istotne to, czy
oskarżony zaspokoił
w ten sposób
popęd płciowy, czy
"tylko włożył jego
członka do swoich
ust i poruszał
nim przez chwilę",
jak to przedstawił
pokrzywdzony (k.
283).

Zgodzić się zatem
trzeba z obroną,
że wymierzenie w
obu przypadkach
jednakowych kar
- po 4 lata
pozbawienia
wolności nie jest
akceptowalne. Z
tym, iż stanowczo
podkreślić należy,
że nie ma racji

obrońca, twierdząc, że obie kary są zbyt surowe, bo tak nie jest, zwłaszcza w odniesieniu do tej, wymierzonej za czyn popełniony na szkodę K.P.. W tym przypadku Sąd meriti zasadnie wymierzył karę 4 lat pozbawienia wolności. Zgoda chłopca, na którą powołuje się apelujący, wynikająca stąd, że oskarżony "przekupił" go, przekazując mu prezenty w postaci komputera, roweru czy motoru, w żadnym razie nie stanowi okoliczności łagodzącej, która umniejszałaby rozmiar bezprawia, czy krzywdy wyrządzonej. Świadczy raczej o swoistej perfidii i braku skrupułów sprawcy. Jak słusznie zauważył Sąd a quo obaj pokrzywdzeni przez oskarżonego chłopcy "z uwagi na swój wiek nie zdawali sobie w pełni sprawy z istoty tychże czynności" (k. 679v), a konsekwencje tych doświadczeń ujawniają się obecnie, czego dowodem są wnioski biegłych

psychologów, którzy ich badali.

Nie sposób jednakże nie dostrzec, iż oskarżony innego rodzaju czynności seksualne podejmował w stosunku do T. K. i jakkolwiek próżno szukać usprawiedliwienia dla tej postawy J.G., a jego wyjaśnienia w tym względzie to nic innego jak tylko dość naiwna linia obrony, to nie można okoliczności tych pominąć, a niewątpliwie wpływają na ocenę stopnia społecznej szkodliwości i zawinienia w aspekcie wymiaru kary tak, by stanowiła ona sprawiedliwą odpłatę.

Sąd orzekający, o czym przekonuje uzasadnienie wyroku (k. 678v - 679) kwestie te potraktował niejako "zbiorczo" ("O wysokim stopniu społecznej szkodliwości **czynów** oskarżonego..." - k. 679), co prowadziło do orzeczenia kar w jednakowym wymiarze. I dlatego też w tym aspekcie należało przyznać

rację apelującemu. To właśnie względem na konieczność indywidualizowania zachowań każdego sprawcy, a to z uwagi na rzeczywiście podejmowane działania i ich skutek stanowi o tym, że Ustawodawca wskazał progi zagrożenia karą za dany czyn, czyli w tym przypadku od 2 do 12 lat pozbawienia wolności.

Powinnością sądu jest zatem miarkowanie kary tak, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara osiągnąć wobec skazanego oraz w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Sąd winien uwzględnić przy tym „w szczególności” motywację i sposób zachowania się sprawcy, zwłaszcza w razie popełnienia przestępstwa na szkodę osoby nieporadnej z uwagi na wiek oraz rodzaj i rozmiar ujemnych

następstw (art. 53§2 k.k.).

Biorąc więc pod uwagę z jednej strony opisaną przez biegłego kondycję psychiczną T. K. (k. 116 - 118), z drugiej zaś ujawnione sytuacje i tzw. inne czynności seksualne, których dopuszczał się J. G. względem niego, Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok, wymierzając oskarżonemu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Obniżenie wymiaru kary za jeden z czynów przypisanych skutkować również musiało zmianą - obniżeniem - wymiaru kary łącznej. Jej wymiar nie może bowiem przekraczać sumy kar jednostkowych, a Sąd meriti wymierzając tę karę zastosował zasadę asperacji zbliżoną do kumulacji, co nie mogło pozostać poza uwagą tu. Sądu odwoławczego, skoro apelacja została wniesiona na korzyść oskarżonego.

Chybiona przy tym jest próba

przekonania Sądu ad quem, że to względ na uprzednią karalność J. G.stanowił o wymierzeniu mu kar jednostkowych oraz kary łącznej 8 lat pozbawienia wolności.

Prawdą jest, że oskarżony uprzednio karany był pięciokrotnie, w tym przede wszystkim za przestępstwa z art. 178a §1 k.k. (k. 758 - 759), czyli inne rodzajowo do tych stanowiących przedmiot niniejszego postępowania, lecz okoliczność ta w żadnym razie nie stanowi podstawy do łagodniejszego jego potraktowania. Zapisy karty karnej świadczą o tym, że uprzednio już naruszał zasady porządku prawnego, co samo w sobie stanowi tzw. "okoliczność" obciążającą w rozumieniu art. 53§1 i 2 k.k. Natomiast niewątpliwie na niekorzyść oskarżonego, jak też wymiar kary z uwagi na wyższy stopień swoistego zagrożenia dla małoletnich ze strony J.G.świadczy

<p>to, że postępował według wypracowanego przez siebie schematu opisanego przez Sąd Rejonowy, co wespół z wnioskiem seksuologa potwierdza konieczność poddania go stosowanej terapii w warunkach izolacji więziennej.</p> <p>Z powyższych względów chybione są twierdzenia skarżącego, iż obie kary jednostkowe są rażąco niewspółmierne, tj. surowe, a zasadę sprawiedliwego ukarania realizowałyby wymierzenie kar po 2 lata pozbawienie wolności, i kary 4 lat pozbawienia wolności, jako kary łącznej.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu J. G. za czyny opisane w pkt I i III wyroku kar jednostkowych pozbawienia wolności w dolnych granicach ustawowego zagrożenia</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

<p>przewidzianego w art. 200§ 1 k.k. tj. kar po 2 lata pozbawienia wolności i następnie na podstawie art. 85 k.k. i art. 86§1 k.k. kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności za przestępstwa opisane w punktach I, II, III i IV części dyspozytywnej wyroku</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Tak, jak wskazał Sąd odwoławczy powyżej nie ma racji obrońca oskarżonego w tej części, w której twierdził, że w ustalonych przez Sąd meriti okolicznościach kara 4 lat pozbawienia wolności wymierzona J. G.za czyn z art. 200§1 k.k. w w. z art. 12§1 k.k. popełniony na szkodę małoletniego K. P., jest niewspółmierna do czynu, którego się dopuścił. Nie usprawiedliwia, ani tym bardziej na umniejsza zawinienia J.G.to, że małoletni godził się na to, co robił z nim oskarżony, skuszony</p>			

drogimi prezentami otrzymywanymi od dorosłego mężczyzny, który pod pretekstem nawiązania relacji z matką chłopca zyskał nieograniczony i niekontrolowany / niestety/z nim kontakt. Chłopiec, co wynika z akt sprawy, nie zdawał sobie do końca sprawy z tego na co się godził i jakie to może mieć konsekwencje dla jego psychiki i poczucia własnej wartości w przyszłości / przekonuje o tym opinia biegłego psychologa/.

Wymierzona za ten czyn kara jest wyważonym i sprawiedliwym ukaraniem sprawcy, który bez skrupułów wykorzystał nie tylko wiek i niedoświadczenie pokrzywdzonego, nie licząc się z krzywdą, którą mu wyrządza, ale także wyzyskując łatwowierność matki chłopca, która "przyjęła pod swój dach" mężczyznę poznanego przez Internet, następował w taki sposób przez kilka miesięcy.

Skuteczna natomiast okazała się ta część

apelacji, w której apelujący zarzucił, że wymierzenie takiej samej kary za czyn popełniony na szkodę drugiego małoletniego - T. K., przy uwzględnieniu jakiego rodzaju i ile razy dopuścił się innych czynności seksualnych w stosunku do tego chłopca.

Jakkolwiek i w tym przypadku przeżycia związane z zachowaniami oskarżonego były na tyle traumatyczne, że w trakcie badań przez biegłego psychologa ujawniły się zaburzenia depresyjne /ujawnia on cechy osoby dotkniętej przemocą seksualną, jak też, że jego stan psychiczny jest zły i wymaga konsultacji psychiatrycznej - k. 116 - 118/, to nie można uznać, iż działania oskarżonego w obu przypadkach zasługują na tożsame ukaranie. Choć po pierwszych odmowach chłopca nie zaprzestał naruszania jego sfery wolności seksualnej, to jednakże nie doszło do obcowania płciowego, nie składał mu tak

niedwuznacznych propozycji i nie posunął się do tego, by zaspokoić popęd płciowy z wykorzystaniem ciała chłopca. Tak zaś postąpił z K.P..

Z tych też względów, w tym przypadku - w ocenie Sądu odwoławczego - karą współmierną do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, jak też jego zawinienia, z uwzględnieniem okoliczności wskazanych przez Sąd orzekający w uzasadnieniu, będzie kara 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Konsekwencją zmiany wymiaru kary jednostkowej była konieczność ukształtowania na nowo kary łącznej pozbawienia wolności, ponieważ uprzednio wymierzona kara 8 lat pozbawienia wolności, przekraczałaby obecnie sumę kar jednostkowych, a przy tym byłaby sprzeczna z celami kary łącznej, określonymi w art. 85 a k.k.

<p>Uwzględniając zatem z jednej strony brzmienie art. 86§1 k.k, z drugiej zaś cele kary łącznej, zwłaszcza w aspekcie jej oddziaływania na sprawcę / cele zapobiegawcze i wychowawcze/, w sytuacji kiedy to powołani w sprawie biegli stwierdzili u niego osobowość nieprawidłową /w tym uzależnienie od alkoholu/, jak też nieekskluzywne zaburzenia preferencji seksualnych pod postacią pedofilii nieekskluzywnej/, uznał Sąd Okręgowy, że kara 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, wykonywana w zakładzie karnym, w którym realizowany jest system terapeutyczny dla sprawców czynów określonych w art. 200§1 i 3 k.k., stanowić będzie właściwą reakcję prawnokarną, w tym również z uwagi na wymogi prewencji generalnej.</p>				
<p>3.2.</p>	<p>pełnomocnik małoletniego K.P.zaskarżyła wyrok w części dotyczącej orzeczenia</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	<p>zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, zarzucając obrazę prawa materialnego art. 46§1 k.k., ewentualnie art. 46§2 k.k. wskutek ich nie zastosowania</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut apelacji jest nie tylko niezrozumiały w kontekście rozstrzygnięcia, które apelującą kwestionuje (pkt VII części dyspozytywnej wyroku), ale wręcz sprzeczny z treścią uzasadnienia tego środka.</p> <p>Skarżąca, uzasadniając zarzut, w istocie wskazała, że kwestionuje jedynie wysokość zadośćuczynienia, które orzekł Sąd Rejonowy od oskarżonego na rzecz K. P.. W żadnym razie nie wykazała, by doszło do obrazę prawa materialnego. Wskazać wszak wypada, że zarzut obrazę prawa materialnego można skutecznie podnieść jedynie wówczas,</p>			

kiedy nie są
kwestionowane
ustalenia faktyczne i
kiedy z uwagi na
treść tych ustaleń
sąd orzekający był
zobligowany
zastosować dany
przepis, lecz tego
nie uczynił, bądź też
przepis zastosował,
choć w tych
okolicznościach nie
mógł tak postąpić.
Pełnomocnik
ustaleń faktycznych
nie kwestionuje, ale
w ogóle nie odnosi
się do tego, że Sąd I
instancji - stosownie
do jej wniosku -
przepis art. 46§1
k.k. zastosował, o
czym przekonuje
treść wyroku. Skoro
zatem Sąd meriti
orzekł na podstawie
art. 46§1 k.k.
od oskarżonego na
rzecz K.P.20.000
złotych tytułem
zadośćuczynienia za
doznaną krzywdę,
to nie sposób
twierdzić - jak
czyni to skarżąca
- iż przepisu tego
nie zastosował. W
tych okolicznościach
twierdzenie, że Sąd
winien był
"ewentualnie"
zastosować przepis
art. 46§2 k.k., czyli
zamiast
zadośćuczynienia
orzec nawiązkę, jest
wręcz
niezrozumiały.
Wskazać zatem

należy, że regulacja ta ma zastosowanie wtedy, kiedy orzeczenie obowiązku określonego w § 1 tego przepisu jest znacznie utrudnione. Z treści uzasadnienia wynika zaś, że w ocenie Sądu Rejonowego, zasądzona kwota jest adekwatna do krzywdy, wyrządzonej pokrzywdzonemu przestępstwem. Przedstawił przy tym powody, dla których uznał, iż 20.000 złotych stanowi stosowne zadośćuczynienie /k. 679/. Także w ocenie Sądu odwoławczego kwota ta nie może być uznana za symboliczną, zaś sama skarżąca, prócz negacji rozstrzygnięcia, czynionej poprzez odwołanie do zgłoszonego na rozprawie wniosku, notabene nie zawierającego uzasadnienia wysokości zadośćuczynienia, /k.667v/, nie wskazała żadnego konkretnego argumentu, który uzasadniałby, że wyrok w tym zakresie jest błędny.

<p>Zauważyć trzeba i to, że pokrzywdzony może dochodzić wyższej kwoty na drodze postępowania cywilnego, o czym przekonuje brzmienie art. 46§3 k.k. ("orzeczenie odszkodowania lub zadośćuczynienia na podstawie § 1 albo nawiązki na podstawie § 2 nie stoi na przeszkodzie dochodzeniu niezaspokojonej części roszczenia w drodze postępowania cywilnego).</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od oskarżonego J. G. (1) na rzecz K.P.kwoty 50.000 złotych tytułem częściowego zadośćuczynienia za krzywdę, ewentualnie nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego w takiej kwocie</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			

Z przyczyn wskazanych powyżej nie sposób zgodzić się z apelującą, że zasądzona kwota nie spełnia funkcji kompensacyjnej (nawet w części) doznanych przez K.P.krzywd, a taką miałoby spełnić zasądzenie kwoty 50.000 złotych, które - zdaniem skarżącej - również stanowić by miało jedynie "częściowe zadośćuczynienie". Jeżeli istotnie 20.000 złotych, z uwagi na rozmiar krzywdy i doznaną traumę, nie stanowi rekompensaty doznanej krzywdy w całości, to pozostałej kwoty, która taki walor by miała, może uprawniony dochodzić w ramach procesu cywilnego. Nie jest bowiem celem postępowaniem karnego prowadzenie żmudnego i długotrwałego postępowania w celu ustalenia rzeczywistego rozmiaru krzywdy niematerialnej wyrządzonej przestępstwem i oceny z tego punktu jaka kwota stanowiłaby

właściwe zadośćuczynienie.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
w zakresie dotyczącym skazania J.G.za czyn z art. 190§1 k.k. (pkt I) i z art. 200§3 k.k. (pkt IV), które nie zostały zaskarżone oraz za czyn z art. 200§1 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k. (pkt III), jak też dotyczące orzeczonych środków kompensacyjnych (pkt VII), środka karnego - zakazu		

<p>zbliżania się i kontaktowania się z pokrzywdzonymi, oraz orzeczenia o kosztach procesu (pkt IX - XI)</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>uznanie sprawstwa i winy oskarżonego odnośnie czynów z art. 190§1 k.k. i z art. 200§3 k.k. nie było przez strony kwestionowane, a Sąd odwoławczy nie stwierdził, by rozstrzygnięcia te były wadliwe zarówno pod kątem ustaleń faktycznych, jak i przyjętej kwalifikacji prawnej czynów oraz wymierzonych kar jednostkowych. Z kolei orzeczenia o środkach karnych i kompensacyjnych w okolicznościach sprawy stanowią o prawidłowym zastosowaniu przepisów Kodeksu karnego. Także orzeczenia dotyczące kosztów procesu, związanych z udziałem pełnomocników ustanowionych z urzędu małoletnim pokrzywdzonym, działającym w charakterze oskarżycieli posiłkowych oraz o</p>	

<p>kosztach sądowych stanowią prawidłowe zastosowanie przepisów proceduralnych regulujących tę kwestię oraz wydanych na tej podstawie rozporządzeń określających wysokość należnych pełnomocnikom opłat.</p>		
<p>1.8. <i>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>dotyczy zmiany wymiaru kary jednostkowej za czyn przypisany w punkcie I części rozstrzygającej wyrok za występki z art. 200§1 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k. (pkt I), wynikłej stąd konieczność dokonania zmiany wymiaru kary łącznej (pkt V) i związanego z tym rozstrzygnięcia o zaliczeniu na poczet tej kary okresu rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego (pkt VIII)</p>		

Zwięźle o powodach zmiany	
<p>Z przyczyn wskazanych w sekcji 3.1 uzasadnienia Sąd odwoławczy podzielił argumenty obrońcy oskarżonego, który wskazywał, iż kara wymierzona J. G.za przestępstwo popełnione na szkodę T. K. jest rażąco niewspółmierna, Sąd odwoławczy obniżył wymiar tej kary do 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, co skutkowało nadto koniecznością wymierzona na nowo kary łącznej, a to z uwagi na to, że dotychczas wymierzona kara jawiła się jako nie tylko nazbyt surowa, ale z uwagi na sumę kar jednostkowych i brzmienie art. 86§1 k.k. podlegała zmianie na korzyść J.G.. Z tych też względów, stosując kryteria określone zarówno w art. 85a k.k., jak też te dotyczące sądowego wymiaru kary, uwzględniając przede wszystkim cele tej kary, jak też wnioski biegłych</p>	

psychiatrów oraz seksuologa, wymierzona została oskarżonemu kara łączna 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, ze wskazaniem, że jej wykonanie winno nastąpić w warunkach zapewniających także terapeutyczne oddziaływania na oskarżonego. Konsekwencją ponownego wymierzenia kary łącznej zarówno z uwagi na brzmienie art 63§1 k.k., jak też to, że oskarżony przez czas trwania postępowania karnego był pozbawiony wolności / zatrzymany i tymczasowo aresztowany/ na poczet tej kary zaliczono oskarżonemu cały ten okres.

1.9. ***Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji***

1.1.7. ***Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia***

5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia			

zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku	Przytoczyć okoliczności	
pkt III, IV i V	z uwagi na wynik postępowania odwoławczego, tj. jedynie częściowego uwzględnienia apelacji obrońcy, jak też obecnej sytuacji J.G., stosując art. 624§1 k.p.k., Sąd odwoławczy najpierw zasądził od Skarbu Państwa na rzecz ustanowionych z urzędu pełnomocników małoletnich oskarżycieli posiłkowych opłaty stanowiące wynagrodzenie za udzielenie pomocy prawnej pokrzywdzonym, a następnie samego oskarżonego zwolnił od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa tych kosztów, jak też pozostałych wydatków wynikłych z wniesienia apelacji przez jego obrońcę.	

7. PODPIS	
SSO Sylwana Wirth - Bzunek SSO Agnieszka Połyniak SSO Waldemar Majka	

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego J.G.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wymierzenie kar jednostkowych po 4 lata pozbawienia wolności w pkt I i III części dyspozytywnej wyroku, za przypisane występki z art. 200§1 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k. oraz kary łącznej 8 lat pozbawienia wolności		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.12. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnik małoletniego K.P. - oskarżyciela posiłkowego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	w zakresie punktu VII części dyspozytywnej - orzeczenia zadośćuczynienia za doznaną krzywdę poprzez niezastosowanie art. 46§1 k.k. ewentualnie art. 46§2 k.k.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana